

(b)

werk

+

hl - schoIn us
w w o i ew

=

?

5,5

**BOEKHANDEL „URBI ET ORBI“
N. V. DE R. K. BOEKCENTRALE**

DE OUDSTE EN GROOTSTE SCHOOLBOEKHANDEL
VOOR HET GEHELE KATHOLIEKE ONDERWIJS IN
NEDERLAND

De deskundigheid op het gebied van schoolboeken
verworven door de ervaring gedurende vele jaren
waarborgen U de beste bediening.

Voor de leerlingen van het Pius X Lyceum
is het adres

BOEKHANDEL „URBI ET ORBI“
rokin 130, tel. 37586-37624, amsterdam-c

SPORTING GOODS CY N. V.

DIR. H. EILERS

48, CORN. SCHUYTSTRAAT
AMSTERDAM

De leverancier van het
PIUS X schooltenuue !!

TELEFOON 79 67 57

**Voor KOLEN en OLIE naar
C. G. VAN OOSTROM & Zn**

van Slingelandtstr. 11-19 tel. 12 65 01
Bosch en Lommerweg 242 tel. 8 67 48
Jan Tooropstraat 85 tel. 13 57 12
Dr. H. Colijnstraat 230 tel. 13 33 39

VRAAGT PRIJSOPGAVE

SPECIALISTEN

in
vloerbedekking, tapijten, bedden,
dekens

Martin!

Koninginneweg 221
tel. 73 49 78

H. L. W.

B O L W E R K

SCHOOLNIEUWS

dubbelnummer

herv.lyceum west / pius x lyceum

hoofdredactie:

*hein cannegieter
paul m gravemaker*

redactie:

*marja geesink
marie-thérèse houtman
peter bierlaagh
jan wolters*

illustratie:

*fer bank
frans van burkom
jan regtuit*

redactie-adressen:

hlw *job. huizingalaan 98*
pius x *jan tooropstraat 27*

aangesloten bij spo en bypf

inhoud:

van de redactie
verhaal
fragment uit 'the misfits'
verhaal
verleden jaar in marienbad
acrostichon 'ogen-schijnlijk'
europese beweging
europese gemeenschap
carel willink
gedichten
ons huis

VAN DE REDAKTIE

L.S

Dit dubbelnummer van een R.K. en een Hervormd Lyceum gaat niet, zoals men ongetwijfeld zou vermoeden over de oecumene

Het feit op zichzelf mag al een bijdrage zijn!

Ook coeducatie blijft onaangeroerd.

De resp. redacteuren hebben uitsluitend getracht een blad samen te stellen, dat voor iedereen iets inhoudt op allerlei gebied.

Of die iemand nu een meisje of een jongen is, katholiek of hervormd, zij (of hij) komt aan haar (of zijn) trekken.

Voor je echter aanvalt willen we ons enkele (min of meer geslaagde) opmerkingen veroorloven:

EUROPA

Hoe meer hierover geschreven en gepraat wordt, des te dichter komen we (aldus de ministers) tot een verenigd Europa!

ACROSTICHON

Als U goed kijkt ziet U wie wie bemint

MARIENBAD

Hier is al zoveel over geschreven dat wij niet achter konden blijven.

KUNSTGEWROCHT

Dit is uitsluitend bestemd voor het Rijks Museum en de VVV !

REGEN

???????????

DE ENIGEN

Handen thuis!!

ONS HUIS

Gaat dat zien! U heeft een onvergetelijke avond!

REDAKTIONEEL

Zoals gewoonlijk: „ ”

Hopelijk zal dit dubbelnummer U goed smaken. Proost!

hein en paul

II

De deur van mijn kamermoeras schoof langzaam open, ik zag het in de spiegel. Aanvankelijk was mijn aandacht alleen op mijn gezicht gericht, maar nu die deur. Het regende waar het water steeg tot over het pad. Toch was ik niet bang, niemand kende de weg, iedereen zou verdrinken. Ik liet zijn lichaam drijven, het donker zou het laten vergaan mijn boot, zodat ik een ander moest zoeken. Het modder lag dicht bij het oppervlak met zijn verstompte vissenogen, star en troebel. Zwaar roeide lomp het plompen in de golving. Ik stopte. Ik wiste het zweet van mijn voorhoofd om het beter te kunnen spiegelen, de waarheid moest achterhaald worden. Het was de waarheid, mijn ogen veranderden. Woest sloeg ik het schijnsel in rimpels, vervloekte erkenning! Weg, de achtervolging was begonnen. Was het wel een man geweest in mijn kamer of waren het vogelogen van

Tesamen kettingen in de lucht
 Gelijnd het volgen niet
 Te stuiten buiten mijn wil om,
 Zij zouden mij terugbrengen en
 Dwingen te kijken naar
 Het al kapotgekeken leven,
 En toch trokken zij mij aan, die ogen.

Ik roeide weer, het moeras ging over in een rivier met rietgebogen de oevers verborgen. Het viel mij op dat de boot zwaarder ging dan normaal, hoewel ik het getij mee had. Plotseling een hand over de rand, bleek bloeddoorzichtig zwaar zich omhoog trekken. Een tweede hand, het haar, nog nat, tot boven de rand. Ik sloeg ernaar met een roeispaan, de boot kantelde.

Ik rende als waanzinnig over het bospad, een spoor van waterstappen maakte het gemakkelijker mij te vinden. Takken barstten mijn gezicht gewond, ik volgde de rivier, die smaller werd het bos in. Boomhoog groeide het donker aan, steeds dichter het moeilijke lopen.

Uitgeput zakte ik neer op een kleine open plaats met wat licht van de nacht geschenen

Hadden daar maan en lege vlakken
 Gevangen in een web geregen
 Poten behaard de druppelnacht
 Zijn nevelvale klanken
 Dragen en ik kon horen
 Dat het stromen was van vogelharen
 Of de bron van de rivier,
 Weer klonk sluipen of bruisen, ik wist maar niet wat het was.
 Behoedzaam sloop ik door de struiken.
 Zij was bezig de bron van de rivier te stelpen, mijn moeras zou verdampen!
 Snel kroop ik in een boom
 Waar vingers nestelden en
 Zelfs haren in klonten geklit
 Waaiden mee, zij was daar ook al geweest
 De laatste plaats die mij nog beschermen kon was gevlekt gelaten ...
 Samen naar mensen kijken:...

f bank

De MRS'ies kalkkalk

Gay roept: „We zijn er.“

Hun aandacht wordt getrokken door de eerste glimp van de stad. Een lange geleidelijke bocht in de highway ligt recht voor hen, een poort van beton is op de witte gipsen valleibodem neergezet.

Aan het verste eind van de weg staat een rij houten gebouwen en daarachter rijzen de bergen omhoog als hopen sintels met de kleur van roet.

Van deze afstand is de eenzaamheid bijna bovennatuurlijk, de geest vecht met de vraag waarom mensen zich hier ooit gevestigd hebben.

Er is geen boom, geen struik, geen vijver.

Rechts en links strekt het lege witte land zich uit, hier en daar dampend op plekken waar nog wat vocht van de voorjaarsregens is blijven liggen.

Langzamerhand gaat er een perverse schoonheid van de plaats uit. Zij is zo absoluut, haar lelijkheid is zo direkt en voelbaar, net als de kracht van iets dat perfect omschreven is, alsof zijzelf, zonder bevoor of excuses, op zich neemt een stad te zijn naast een spoorlijn gebouwd, met het doel gips van de nabije fabriek in te laden.

Gay en Guido zijn hier heel wat keren geweest voor de jaarlijkse rodeo, Perce en Roslyn nooit. Als de weg weer recht is en ze de stad kunnen zien wordt de stilte door Gay verbroken, die met een grijns uitlegt, dat dit de laatste "wijdopen" stad in het Westen is. Er is geen politiemacht en praktisch geen recht. Behalve op deze dag zijn er hier nooit vreemdelingen en de meeste inwoners zijn genoeg aan elkaar verwant om twisten tussen elkaar bij te leggen. Hij grijnst, maar doet niets af van zijn opdracht aan haar, in zijn buurt te blijven. Er is geen hulp hier; 't is niet zeker dat er moeilijkheden komen, maar ze zijn er geweest, en ze dragen in deze plaats nog steeds zijdgeweren, en ze gebruiken ze.

„Als in de film,“ zegt Roslyn, haar ogen wijd open, alsof ze op 't punt staan te gaan lachen, maar ze lachen niet - niet helemaal uit vrees maar uit een gevoel van onwerkelijkheid, die soort onwerkelijkheid die zo gevoelloos een wet, een principe voor vernietiging wordt, zoals iemand door een fiets omvergereden en gedood wordt op weg naar een bruiloft. Zonder waarschuwing realiseren ze zich dat de stad vol mensen is, mischchien wel een tweeduizend, een menigte die rondraait op de highway tussen de rij gebouwen en de spoorrails. Het lawaai ervan treft hen door de ramen van de wagen heen, een botsen en rommelen van menselijkheid, door zijn eigen wil tot slaaf gemaakt in dit door de zon geteisterde poederland.

Gay mindert snelheid om de eerste mensen te vermijden; mannen, die midden op de highway staan te praten, kijken door de ramen naar binnen als ze langskomen. Nu staan er wagens langs de kant geparkeerd, het merendeel oude karren en sommige nieuwe modellen, bedekt met kalk. De deur van een wagen zwaait open, een meisje van twaalf rent eruit met een jongetje en ze stormen naar de dichte menigte, alsof ze wisten waar ze naar toe gingen. Een oude man staat in de zon op een pruim te kauwen en draait met de wagen mee als die langrijdt. Gay kan nauwelijks vooruit, nu de wagen in de massa is opgenomen.

Perce steekt plotseling zijn hoofd uit het raam.

„Daar heb je Rube! Hey, Rube!! Rube wuift terug.“

„Hey daar is Bernie!” Bernie wuift terug. Perce trekt zijn hoofd naar binnen en leunt tussen Gray en Roslyn.

„Hey, ze hebben een paar echte ridders vandaag! Hoop dat ik een goed paard loot!”

Gay zegt: „Kom nu maar in één nummer uit, morgen ga je mustangs jagen.”

Roslyn kijkt naar 't gezicht van Perce, een paar centimeter van haar ogen; zij ziet de pure zin om te overwinnen. Een nieuwe emotie gaat van haar uit - een soort medelijden, een persoonlijk betrokken zijn in zijn komende beproeving.

Hij draait zich, om weer uit het raam te roepen: „Hey, Franklin! Hey, Franklin, boy!”

vertaling: paul m gravemaker

„De regen daalt in balsemvolle droppen;
en zwijgend drinken alle jonge knoppen.”

J.J.L. ten Kate

Nee, de regen tikt niet tegen de ruit, en ook knettert het hout niet zo gezellig in de kachel die in een hoek van de donkere kamer staat. Van een heerlijk warm rood schijnsel, dat door de kamer zweeft, is geen sprake.

Er is helemaal geen sprake van ruiten, kamers en kachels.
Het regent. Het regent al een hele tijd.
Het regent al minstens een uur.

Toen het ging regenen heb ik mijn kamer, met het getik tegen de ruit, de knetterende kachel en het warme rode schijnsel, verlaten. Ik weet niet waarom, maar ik ben naar buiten gegaan. Het regent.

Na eerst heel lang gelopen te hebben, begin ik weer waar te nemen. Wat is het heerlijk stil!

Het is alsof ik de stilte wit zie.

De regen ruiselt langs de ritselende bladeren. Alles geurt! Ik merk, dat ik op een smal gelig zandpad loop. Rechts van mij is een heerlijk bed. Een mooi groot paars groen zacht glooiend bed. Op dit bed zou onze hele stad kunnen slapen. Als ze zouden kunnen slapen. Nee, daar zullen ze niet slapen, want ik zal het ze niet zeggen. Ik zal het niemand zeggen.

Dit is mijn bed. Een mooi paars groen bed van mij en Mij. Wij zullen daar ook niet slapen, de stilte is te mooi. Te mooi om dat te gaan slapen.

Ik merk, dat ik aan dingen denk, die ik niet helemaal ken. Ik denk aan mij en Mij.

Ineens, bij het zien van dit zacht glooiend bed, krijg ik 't gevoel, of er iets om mij heen zweeft.

Zou het? Nee, dat kan niet.

Ja, het is waar, eindelijk is Zij er.

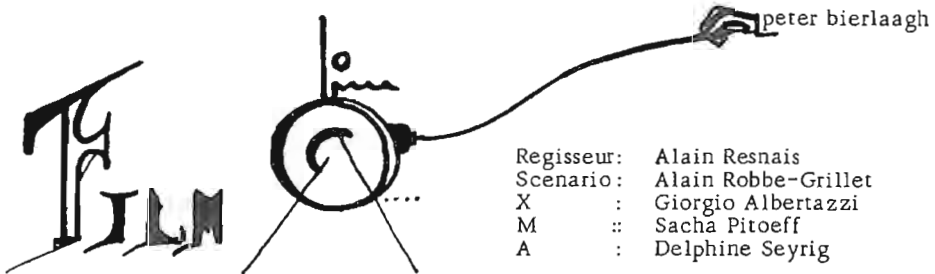
Ik ben met mij en Mij.

Alles geurt.

We zeggen niets, dat zou moord zijn op deze witte stilte. Doordrenkt van geur, stilte en samen zijn, lopen we om het groen paars zacht glooiend bed. Soms kijk ik naar Mij, zo zou ik wel eeuwig kunnen blijven lopen. Het regent niet meer. Alles schijnt te genieten. De natuur stort haar balsem uit en laat haar musici spelen. Wij spreken niet. Zelfs het gezang van de vogels krijgt van stilte. Mij en Mij drinkende stilte. We weten waar we aan denken. Ik denk aan dingen die ik nu eenmaal ken. Ik denk aan mij en Mij.

Dan gaan we door een mooie brede bruine laan terug, ineens, zonder dat een van ons beiden daar iets over gezegd heeft. De natuur heeft zich nog meer ingespannen voor ons, zij heeft het grote licht gedooft, en de feestverlichting ontstoken, haar musici zetten een machtig slot-akkoord in, de balsem stroomt overvloedig.

Het einde van de laan, zal hij nu deze witte stilte bevleken en haar vragen verder mee te gaan?

In „Hiroshima mon Amour“ is regisseur Resnais begonnen met het gebruik van flash-backs zonder voorafgaande waarschuwing (overvloeiers b.v.). Deze flash-backs waren niet meer dan flitsen, gedachtenflitsen van de terugziende personages.

In „Verleden jaar in Marienbad“ maakt hij hier een konsekvent gebruik van. Resnais en Robbe-Grillet hebben zich gedistantieerd van iedere chronologische vertelillusie, door ervan uit te gaan dat het filmbeeld slechts één tijd kent, de tegenwoordige.

Verleden en toekomst vloeien samen in het heden en wie dit niet kan verwerken, zal deze film wel als absurd hebben verworpen.

In de film is de held X, een man die een vrouw, A, liefheeft en haar ertoe verleidt hem in een nieuw leven te volgen. Hij ontmoet haar in een ontzettend groot hotel, een paleis haast, met holle zalen, eindeloze gangen en op standbeelden gelijkende mensen. X meent haar te herkennen, en tracht voortdurend haar herinneringen wakker te roepen (... verleden jaar...) om hem te volgen. Tenslotte zwicht zij voor zijn bewijzen (?) en gaat met hem mee.

Robbe-Grillet adviseert de toeschouwer zijn aandacht niet te laten verslappen door naar verklaringen en interpretaties te zoeken. Volgens hem is de enig juiste manier om deze film te zien het zich laten gaan op de stroom van de beelden, de stemmen der acteurs, de orgelmuziek en de montage. Resnais zegt het ook (Cahiers du Cinéma, nr.123): „Marienbad est un film qui ne comporte pour moi ni allégorie ni symbole.“ Dat dit advies door veel critici niet is opgevolgd blijkt wel uit de kranten. De een ziet in het hotel een kuuroord, de ander een psychiatrische inrichting of een afbeelding van onze samenleving, die vastzit in de moraal van een vorige eeuw.

De film is door de vele herhalingen, door de sterke monotonie die overheerst, te „kil“ gebleven. Misschien komt dit, doordat Resnais zich precies aan het scenario van Robbe

Grillet heeft gehouden. Deze heeft hierin beeld voor beeld de film beschreven, die hij zich gedacht had. Alles vermeldt hij: de camera-instellingen en bewegingen, de gedragingen der spelers, zelfs de titellijst. En Resnais heeft zich, m.i. niet genoeg, los kunnen maken, hij heeft ongeinspireerd gefilmd.

Als schakel in de ontwikkelingsgang van de cinematografie is deze film ongewoon en boeiend.

Wil men Marienbad voorstellen als een gedurfd, zijn tijd ver vooruit zijnd experiment, dan zal men moeten goe geven, dat de film niet geslaagd is hij is ten onder gegaan aan de experimentele, en aan de literaire opzet.

paul m gravemaker

Het spel met de lucifers in de film is al heel oud.

Het werd 3000 jaar voor Chr. al gespeeld door de Chinezen. Robbe-Grillet heeft een variant op dit spel van Nim gevonden, zonder van het bestaan van het oorspronkelijke spel iets af te weten.

De ciné-roman „Verleden jaar in Marienbad” is bij De Bezige Bij in de serie geïllustreerde Reuzenpockets verschenen.

O G E N - S C H I J N L I J K

maar
achter je ogen
raad ik
leven, daar
in
elk
stuk voor stuk.
mocht ik
eigenlijk wel spreken van
je ogen
moeten ik en jijzelf,
alle anderen
niet zingen van een mededogen.

maar toch
anders herleef ik
roekeloos, want
liever dan het
in mijn gezicht te verbergen
erken ik het jouwe als
sluitstuk in dit licht-surplus.

ed laslin

2^e Nederlandse Conferentie van Schoolbladen

Gastvrijheid van de socialistische arbeidersbeweging in Nederland, het N.V.V. en de pecuniaire hulp van de B.P. en aanverwante grootbedrijven, vormden tezamen de grondslagen van de 2de Nederlandse Conferentie van Schoolbladen op 2, 3, 4 januari 1962, gehouden te Amersfoort

Als eerste spreker gaf de vice-voorzitter van de Europese Beweging, de heer J.H.C. Molenaar - een beminnelijk man, maar een slecht spreker - een uiteenzetting over de ontwikkeling van de Europese integratie en de rol van de Europese Beweging daarin.

De geschiedenis luidde aldus: Het Europa-Congres van 1948 leverde de stoot tot de Europese Gemeenschap (E.G.). Deelnemer was o.a. Sir Winston Churchill. Die Europese Gemeenschap (een gemeenschap van zes westerse landen, n.l. Frankrijk, West-Duitsland, Italië, België, Nederland en Luxemburg), werd in 1951 opgericht, mede door de Fransman Robert Schuman. Zij bestaat uit: de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal - 1951 (EGKS), De Europese Economische Gemeenschap - 1958 (EEG) en de Europese Gemeenschap voor Kernenergie - 1958 (Euratom), welke door gelijkgeschakeling, centralisatie en gemeenschappelijke activiteit het levenspeil in West-Europa verhogen en de verzekering van de vrede in West-Europa (a) door onderlinge samenwerking en (b) door blokvorming tegen het oost-front, geven.

Welke rol onder meer de Euratom i.v.m. dit laatste mee zal gaan spelen, is nog niet zeker; haar optreden in Nederland beperkt zich hoofdzakelijk tot de kernreactor in Petten, maar de vrede wordt thans door de Nederlandse regering aan haar onderdanen gegarandeerd door de opslag van atoomwapens, zoals de "Honest John" op o.a. de Brabantse en Drentse hei.

Deze omgeving is meer dan typerend, want de arme schapen (i.c. de Nederlandse onderdanen) hebben geen flauw benul van atoombewapening en minister Visser organiseert nog steeds geen dagtripjes naar de Nederlandse opslagplaatsen.

Het Europese Parlement is het leidende orgaan in de Europese Gemeenschap. Aan deze 14 vertegenwoordigers van de zes naties zijn de bestuurscommissies van de EEG en van het Euratom en ook de Hoge Autoriteit van de EGKS verantwoording schuldig.

De Raad van Ministers (de zes ministers van Buitenlandse Zaken) heeft geen wetgevende macht. Ze geeft enerzijds adviezen aan de EGKS en ontvangt anderzijds resoluties van de EEG- en Euratom-commissies. Deze laatsten worden weer geadviseerd door het Europese Parlement.

Het bestuursbestel is echter door allerlei bepalingen uitermate zwak, zoals de pogingen van Frankrijk om de Europese eenwording te remmen, aantonen. De Gaulle heeft zelfs het voorstel gedaan - middels het plan-Fouchet - het huidige Europese Parlement ondergeschikt te maken aan een ministerraad, die haar zetel dan in Parijs zou moeten hebben. Ook het secretariaat zou te Parijs gevestigd moeten zijn.

Dat dit met democratie of eenwording NIETS te maken heeft, is iedereen duidelijk, behalve de Gaulle zelf.

De ontwikkeling in de Europese eenwording kan zich snel en minder snel voltrekken. Indien echter de Gaulle's plan verwezenlijkt zou worden, is er alleen sprake van een ontwikkeling in achterwaartse richting.

Tot zover de zakelijke bespiegelingen over de door de heer Molenaar aangeroerde onderwerpen.

Het steeds groeiende waanidee over de politieke prioriteit der beijverers van een geïntegreerd Europa werd enigszins tot de werkelijke proporties teruggebracht, door de spreker van 3 januari: Pierre Jansen, een bekende figuur voor televisiekijkers.

Pierre Jansen begon met de woorden: "De Europese eenheid is er al, sinds eeuwen

op 2, 3 en 4
Januari 1962
in
Amersfoort

op cultureel gebied." En in 'bedekte' termen vertelde hij zijn auditorium dat alle ministers kaffers waren, die inplaats van een verenigd Europa op te bouwen vanuit een fundament dat er n.b. al is (de cultuur), een Europa aan het bouwen zijn op een politieke, zakelijke en materiële basis, die nog gemaakt moet worden, en waarin de menselijke geest in feite geen rol mag spelen.

In de cultuur is er al een eenheidstaal (terwijl men in een verenigd Europa niet zal weten welke taal als voertaal gebruikt zal worden), n.l. de taal van de kunst, die internationaal is.

Met een groot aantal voorbeelden hoe de kunst zich wel verspreid heeft, en nog steeds doet, over Europa (en natuurlijk daarbuiten), zei de heer Jansen, dat dát het Europa is, waarin hij gelooft:

Met: „Ministers lossen het wel op. De grond is al gemaakt. Ze moeten alleen nog maar de juiste consequenties trekken" eindigde hij, waarna hem een waarlijke ovatie ten deel viel. De geweldige kracht en suggestiviteit van de spreker had een ieder gepakt en enkele onlogische dingen en scheeftrekkingen waren erdoor over het hoofd gezien.... Maar ondanks dit: hij was verreweg de beste spreker.

Doch ook de spreekster van de volgende dag, freule Wittewaal van Stoetwegen, kreeg een ovatie en wel voor haar „Vrouw in de Politiek".

Zij opende haar inleiding met de haast revolutionaire woorden: „Een vrouw is een mens." Even later: „Als je een boekwinkel binnenloopt, zie je honderden boeken over De Vrouw, of beter: het Verschijnsel Vrouw, maar boeken over De Man? Zijn er niet!"

Dit ontlokte bij een der manlijke toehoorders de opmerking: Boeken over de Vrouw worden door mannen geschreven, boeken over mannen zullen door vrouwen geschreven moeten worden. Als U het dus kwalijk vindt, dat er geen boeken over De Man zijn, dan zult U, als U dit inderdaad een euvel vindt, zelf een of meer boeken over dit onderwerp moeten schrijven:

De freule: „Kan ik best maar eerst moeten dan al de mannen, over wie ik zal schrijven, dood zijn."

Zij vond verder dat de vrouwelijke intuïtie ook in de politiek van groot nut kan zijn. Ook vond zij het onredelijk, dat er geen dienstplicht of iets van die aard voor meisjes was. Zij was dan ook een sterk voorstandster van het liften. ("Dan hebben onze jonges toch nog iets:")

Bij vrije uren,
pauze's
en na de lessen

patates

bij snackbar

G. v. d. VLUGT

drugstore

Joh. Huizingalaan

Ook de tweede spreker van de dag, de heer Al, directeur van de Europese school te Mol (België) was zeer onderhoudend. Hij sprak over zijn branche: De Europese School. Maar hierover 'n andere keer.

Tijdens de laatste der zo uitstekend verzorgde maaltijden sprak staatssecretaris Stubenrauch. Deze rede is (gedeeltelijk) over de radio uitgezonden.

Hij zei o.a. dat hij deze conferentie zo uiterst belangrijk vond, daar wij toch het spes patriae waren.

Met die aangrijpende gedachte verlummelden wij de volgende dagen, tot het eind van de kerstvakantie!

han schulte

hein cannegieter

1. Geschiedenis

Tijdens de laatste wereldoorlog is zeer sterk het gevoel „eendracht maakt macht” naar voren getreden. In juni 1947 trad het Marshall-plan in werking en ongeveer een jaar later werd het verdrag tot oprichting van de Organisatie voor Europese Economische Samenwerking (O.E.E.S.) in Parijs ondertekend (18 landen).

Op 5 mei 1949 volgde de ondertekening van het Statuut van de Raad van Europa in Londen, waarbij een parlement en een raad van ministers werd geïnstalleerd. Aangesloten landen zijn Frankrijk, West-Duitsland, Italië, Groot-Brittannië, Turkije, Nederland, België, Griekenland, Zweden, Oostenrijk, Denemarken, Noorwegen, Ierland, IJsland en Luxemburg.

Doel van de Raad van Europa (afz. art. 1 van het Statuut): „Het doel van de Raad van Europa is het bewerkstelligen van een hechtere eenheid tussen zijn delen teneinde de idealen en de beginselen, welke hun gemeenschappelijk erfdeel zijn te beveiligen en te ontwikkelen en hun economische en sociale vooruitgang te bevorderen.”

Deze stap was belangrijk voor de idee om van Europa een hechte eenheid te maken. Natuurlijk kon er van de Raad van Europa nog niet veel verwacht worden, maar de invloed van het verdrag is duidelijk gebleken toen op 18 april 1951 de ondertekening van een verdrag plaats vond, op grond waarvan de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal (E.G.K.S.) in het leven kon worden geroepen. De volgende landen sloten zich aan: België, West-Duitsland, Frankrijk, Italië, Luxemburg, Nederland.

Men heeft voor deze gemeenschap juist kolen en staal genomen, omdat hierop de hele industrie is gegrondvest. Krachtens het verdrag stuurden de 6 regeringen afgevaardigden die de Gemeenschappelijke Vergadering, het parlementaire orgaan van de E.G.K.S. vormden. Op dat moment had de "Europese regering" alleen iets te zeggen over de E. G.K.S.

In 1952 begint het parlementaire orgaan der E.G.K.S. dan met haar taak en houdt haar eerste zitting. De zetel is in Luxemburg gevestigd. In 1953 wordt als resultaat van het verdrag de markt geopend voor kolen, ijzererts, schroot en later voor staal.

ITERSON

voor sport en camping

alleenverkoop
van
de bekende
WALKER
kampeertenten

*specialist op
schaatsen en schaatskleding,
schoolsportartikelen enz.*

ROELOF HARTSTRAAT 34, TELEFOON 720580
HAARLEMMERDIJK 53, TELEFOON 247708

Nadat de ministers van de Zes in 1955 te Messina bij elkaar waren gekomen en besloten hadden de Europese integratie voort te zetten, volgde in maart 1957 de ondertekening van de E.G.G.- en EURATOM-verdragen.

In 1958 werden de verdragen van Rome van kracht en werd het "Europese Parlement" met een ministerraad de opvolger van de „Gemeenschappelijke Vergadering der EGKS.

Binnen de Europese eenwording zijn nu drie gemeenschappen geboren, die zich steeds verder ontwikkelen.

2. De Gemeenschap

De Europese gemeenschap bestrijkt een oppervlakte van 1.165.900 km² en telt ongeveer evenveel inwoners als de Verenigde Staten, nl 170 miljoen.

De Europese gemeenschap is een open gemeenschap, d.w.z. dat ieder land kan verzoeken lid te worden van de drie gemeenschappen. De uitvoerende organen van de Europese Gemeenschap zijn alleen verantwoordig schuldig aan het Europese parlement (jaarverslagen). Het voordeel van de Gemeenschap is, dat de afzetgebieden voor de betrokken landen groter worden en dat de grenzen eerst geleidelijk en later geheel weg zullen vallen.

3. E.G.K.S., E.E.G. en EURATOM

A. Aanvankelijk was de EGKS een werkmodel voor een verenigd Europa, maar tegenwoordig is zij een peiler van de Europese Gemeenschap. Er werd een macht gecreëerd op voorstel van de Franse minister van buitenlandse zaken Robert Schuman. Het verhandelen van de basisproducten kolen en staal betekende een krachtige hervorming van de vroegere vormen en samenwerking.

De Hoge Autoriteit, raadgevend comité van de EGKS heft belasting op de productie; dit om een overspanning van de markt te voorkomen. De EGKS zorgt voor betere arbeidsvoorwaarden, o.a.

- * verbetering van hygiëne en bedrijfsveiligheid
- * verbetering van de voorlichting
- * bevordering van de bouw van arbeiderswoningen.

De staalproductie is van 1952 tot 1960 gestegen van 41,8 tot 73 miljoen ton. Dit komt neer op een toename van 74 %.

B. De EEG (Europese Economische Gemeenschap). Deze zal geleidelijk verdere economische hulpbronnen der "Zes" voor één markt met 170 mln. verbruikers openstellen.

De handel tussen de landen moet vrijer worden; invoerrechten zullen verdwijnen en ook voor personen zullen de grenzen wegvallen. Voor de verbruikers van de marktartikelen bestaat de mogelijkheid dat de prijzen lager worden dank zij de afschaffing van invoerrechten, grotere concurrentie en verdergaande specialisering. Voor de producenten betekent dat een groter afzetgebied en een stabielere markt, omdat binnen de gemeenschap invoerverboden, douanerechten en discriminaties worden opgeheven.

Het sociale beleid zorgt ervoor dat financieel kan worden bijgedragen bij vermindering van werkgelegenheid.

C. EURATOM. Deze gemeenschap streeft naar een krachtige industrie door het vreedzaam gebruik van kernenergie. Het wetenschappelijk niveau van de Europese onderzoekers moet worden verhoogd door hen in staat te stellen zich snel vertrouwd te maken met de modernste technieken. De onderzoekcentra is Ispra, Mol, Karlsruhe en Petten beschikten in 1958 over 20 onderzoekers; in 1961 was dit aantal gestegen tot 1250.

Zo is de Europese Gemeenschap haar vlucht begonnen. Laten we hopen, dat zij nog hoger zal gaan vliegen en leiden tot een geïntegreerd Europa.

hans spoelman

REALIST VAN HET ONWERKELIJKE

Resignedly beneath the sky
The melancholy waters lie.
So blend the turrets and shadows there
That all seem pendulous in air,
While from a proud tower in the town
Death looks gigantically down.

E. A. Poe

Al vaker hadden Ina en ik met grote bewondering, welke echter al gauw in een soort schrikaanjagend gevoel veranderde, gestaan tegenover een schilderij van Carel Willink: de beklemmende werkelijkheid van een andere wereld, maar toch een schaduw van de onze; de versteende droom, weerspiegeld in de ogen van een blind beeld, dat eens door mensenhanden gemaakt is. De vraag wie de man zou zijn, die zulk een wereld door middel van penselen en paletmesjes kon uitbeelden, liet ons niet meer los. Dit is dan ook de reden geweest, dat wij op een vrije zaterdagmiddag bij Carel Willink aanbelden.

In zijn ruime, gezellige kamer, vertelde hij, achter een lange sigaar die telkens - vergeten - uitging, over zijn leven aan deze kant van zijn doeken. Na enkele gestrand studies ging hij schilderen. Het was in 1924.

Hij begon in Duitsland, in Berlijn, waar toen vele moderneren waren. De 24 jaar oude Willink werd meegesleurd door de abstrakten. Vele invloeden van anderen zijn dan ook uit zijn eerste doeken te halen. Bijvoorbeeld die van Paul Klee. In Parijs onderging hij weer andere invloeden, zoals van Le Fauconnier. Willink toonde ons een schilderij uit die tijd, dat een sterk kubistisch karakter droeg.

In 1930 verlaat hij het abstrakte: hij komt tot besef dat zijn kracht niet in het meedoen met anderen ligt, maar in zichzelf. Toch zal men in het realistisch werk dat hij dan gaat maken, een zekere invloed van de Duitse romantikus Friedrich, een vrij geheimzinnig landschapschilder, kunnen aanwijzen. Maar terwijl in Friedrichs schilderijen de mens, als hij in zijn werken voorkomt, pas op het laatste plan staat, komt deze veelal bij Willink, meestal in een klassiek beeld dat felle schaduwen werpt, als hoofdthema op de voorgrond. Aan de horizon ligt een magisch, onnaards landschap met vergruisde rotsmassieven of kille ruines, waarboven, haast symbolisch, loden onweerswolken onstuitbaar naderbijkomen. Tussen voor- en achtergrond de onheilspellende leegte: aan de ene kant de (vergeane) werkelijkheid, aan de andere kant het onafwendbaar naderbijkomen van de irrealiteit.

In de laatste tijd vervullen dieren veelal een grote rol. Zo is Willink op het moment bezig aan een schilderij, waar zich twee maraboes op de voorgrond bevinden, die zó echt zijn en zo los van de rest van het schilderij, dat men onwillekeurig even aan het doek wil voelen om zich ervan te overtuigen, dat het alleen maar verf is.

Al zijn werk van 1930 af, is trouwens zo fotografisch precies dat men de neiging heeft zich af te vragen of Willink geen verlate 17e eeuwse schilder is. Een van onze vragen was dan ook: „Zoudt U met fotograferen niet dezelfde effecten kunnen bereiken?“

„Nee, als men fotografeert is men gebonden aan één plaats. Alles wat men op een foto ziet, is daar ook in werkelijkheid. Maar in mijn schilderijen zijn gebouwen, beelden en dieren, die wel aan de werkelijkheid ontleend zijn, maar daar gescheiden van elkander voorkomen. Die breng ik dan samen in mijn schilderijen op de wijze waarop ik dat wil.“ (Dit dus in tegenstelling met de 17e eeuwse schilders.)

En zo zijn de maraboes, die Willink in Artis, waar hij trouwens vrijwel alle dieren die op zijn doeken voorkomen, vandaan heeft, verscheidene malen bezocht model voor dit werk geweest. De Romeinse ruine, die zich ook op het schilderij in wording bevindt is een bestaande ruine, die in Rome staat. Willink toonde ons de ansichtkaart, waarop deze ruine staat, en welke hij dus gecopieerd heeft, alhoewel in zulke kleuren, dat men er het origineel nauwelijks herkent. Het sterk verweerde 'unheimliche' gebergte op de achtergrond is echter geboren uit zijn fantasie: zijn andere wereld. Hij toonde ons ook een dubbelportret van hemzelf met zijn (enkele jaren geleden ge-

storven) vrouw, zittend op een Amsterdams balkonnetje. Op de achtergrond staat een vleugel van het Louvre.

En hier ligt ook het succes van de schilder: het samenvoegen van volkomen verschillende objecten, sferen en werelden tot één onheilsPELLend harmonisch geheel.

Zoals bij Poe de zeeën gelaten liggen onder de allesoverkoepelende hemel, en steen en schaduw in elkaar overgaan, terwijl zij in feite niet bestaan, ligt bij Willink het willoos geworden aardse te wachten in het tijdloze, op hetgeen dat het niet kent en dat toch komen moet.

Misschien zal ik Carel Willink eens vergeten; de glasheldere beklemming van zijn wereld niet.

hein cannegieter

nachtsnaakniemand nooit nergens

• De enigen.
er waren enkele kleine woorden
doordrenkt van schemer en weemoed
die trachtten de werkelijkheid te vermoorden
terwijl we er onze fantasie mee hebben gevoed.

rookruoerrock

's morgens was er 'n ander licht in je ogen
er was een ander leven in je hart
de werkelijkheid had mij nog nooit bedrogen
maar waarom is zij nu opeens zo hard?

nachtsnaakniemandnooitnergens

nu verlang ik vaak vol spijt
naar dat vaag en dik tapijt
waar we samen in zijn weggeleden
en onze handen het overige deden

goedgodgekga

schaduwen uit weggevloede tijden
die proberen onszelf en elkaar te mijden
mijmerend in ademloze stilte
over de tussen ons ontstane kilte

en verder niets

en verder niets

de enige

Woot Gehad!

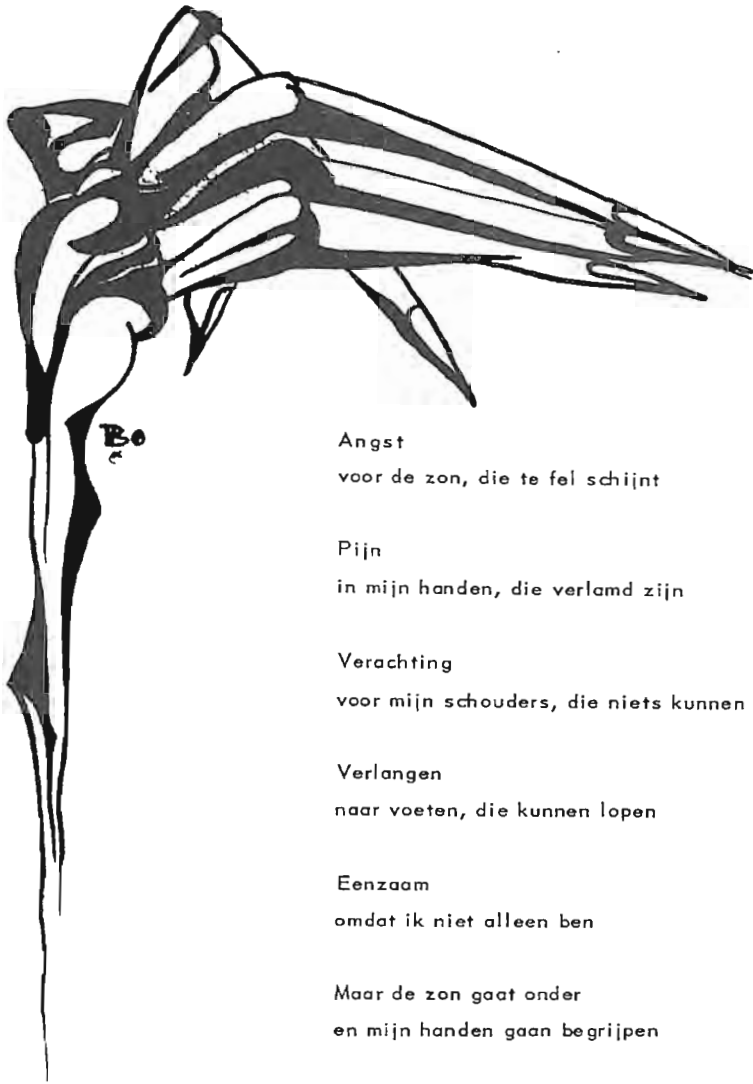
Heel je HBS tijd
 Zet je de leraar mat
 Met: - oevewij niet te kenne
 Ebbewij nooit gehad. -

Als na je einddiploma
 Je blijft beweren dat
 Ja dit niet hoeft te kennen
 En dat nooit hebt gehad

Belastingformulieren
 Zie Wijzigingen blad
 - Oevewij niet te kenne
 Ebbewij nooit gehad

Zuch: dan achter de tralies
 Je cel in tranen nat
 - Oevewij niet te kenne
 Ebbewij nooit gehad. -

henk van beek 4c

marja geesink

Angst

voor de zon, die te fel schijnt

Pijn

in mijn handen, die verlamd zijn

Verachting

voor mijn schouders, die niets kunnen dragen

Verlangen

naar voeten, die kunnen lopen

Eenzaam

omdat ik niet alleen ben

Maar de zon gaat onder

en mijn handen gaan begrijpen

Mijn schouders kan ik ophalen

en mijn voeten gaan naar voren

En ik ben alleen, omdat ik niet eenzaam ben

Ik ben opnieuw geboren

Gehoorgevend aan een uitnodiging tot het bijwonen van een persconferentie, uitgeschreven door "Ons Huis", liep ik op het juiste tijdstip het gebouw, of liever: de keet, binnen. Onbeschrijfelijk was het lawaai en de rotzooi die mij verwelkomde.

Twee nogal achterdochtig loensende figuren kwamen aarzelend op mij af schuiven en stelden zich voor als de leidinggevende mensen van deze keet. Of ik even rond wou kijken . . . Met een uitgestreken Haagse houding paradeerde ik langs volbekladderde muren, die ik evenwel met een nooitgedachte nauwgezetheid bestudeerde: Al die klodders hadden namelijk één overeenkomst, het hoogstmerkwwaardige woord "Wrowsk".

Op een piano in een hoek zat een gebroekt meisje te lellen met een paar aanmechtige jongens erom heen, waarvan de één konstant om Schubert zanikte en een tweede om iets "vlots". De vissen in een kom op de piano deden me sympathiek aan: ze gaapten aan één stuk door.

Na oneindig veel moeite kreeg een der "leidinggevende mensen" de zaak om een tafel. Terwijl "de zaak" door bleef brallen, richtte de voorzitter, die heel nietig en verdrietig aan het Hoofd van de Tafel zat, het woord met overslaande stem tot mij, en begon met te veronderstellen dat ik wel begrepen zou hebben, dat het briefje dat ik ontvangen had en dat van een persconferentie met gratis koffie sprak, misleidend was.

Grootmoedig beaamde ik het. In het daarop volgende uur deden hij en zijn medeleidende vriend hevige moeite om en de rest de overschreeuwen en mij duidelijk te maken wie of wat "Ons Huis" was en "Wrowsk". Toen het uur om was kreeg de medeleidende vriend een lumineuze inval, n.l. om mij een boekje te overhandigen waar alles kort en krachtig instond. Ziehier het resultaat van mijn onderzoekingen.

Ons Huis is een soort vereniging. Het is onderverdeeld in vele "Onze Huizen". Waar ik mij bevond was, meen ik, afdeling "Slotermeer". Het streven was in ieder geval om Slotermeer "bewoonbaarder te maken" en zo "scheppen wij voorwaarden voor een rijk gevarieerd gemeenschapsleven, waar het de moeite waard is om te leven". Dat willen (of doen) zij door middel van klubs, waarvan men geen lid hoeft te zijn. Zo is er bijvoorbeeld elke dinsdagavond vrij dansen "in alle stijlen", ook rock en Engelse wals. Toegang 50 ct. 8 tot 10 uur. Woensdagavond echter is er de zgn. Piek-soos. Culturelere avonden, die een zekere Frank Visser zal verzorgen. 9 mei: "Het Concert"; de volgende woensdag "Moderne Muziek" en de daarop volgende woensdag "Nederlands Cabaret". Toegang tot elk dezer avonden f 1,-. Aanvang telkens 8 uur. Zaterdagmiddags ruilbeurs (lepeltjes, asbakken, bierviltjes, postzegels) Vrijdagsavonds ping-pongen. Aanvang 7 uur.

Laat een ieder die zijn woonstede bewoonbaar wil maken of 'iets anders' zoekt, hier eens gaan kijken. Adres is L. Couperusstraat bij de "Olijftak". Voor verdere inlichtingen die ik kennelijk misgelopen heb, tel. 132131. "Ons Huis" Geuzenveld: 133432. Hier is echter 'n ander programma.

"WROWSK" is een woord (dit voor de nietbegrijpende figuren) om aandacht te trekken gedurende een reclame-campagne die ze gaan houden of hebben gehouden.

Geheel gerustgesteld ging ik mijns weegs.

hein.

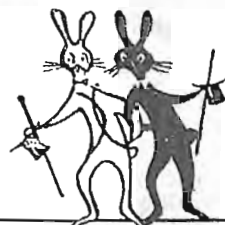

ELKE DAG EEN SCHOON
OVERHEMD!

EEN TOP-PRESTATIE IN
„niet-strijken“-popeline

IS HET

CENTRALINE

HAZENBERG

NO-IRON SHIRT

In wit en Fantasie

f. 16.95 f. 14.95 f. 12.95 f. 10.95

In 3 mouwlengten

verkrijgbaar.

KINKERSTRAAT 326-332
NIEUWENDIJK 156a en 207
BILDERDIJKSTRAAT 96
v. LIMB.STIRUMSTRAAT 26

**DE WEG NAAR HET
GOEDE BOEK!..**

Alle goede boeken vindt
U bij ons in voorraad.
Loopt U zo nu en dan eens binnen.

BOEKHANDEL

OBRECHT

A.J.M. v.d. Waart
Willemsparkweg 74,
Telefoon: 790233,
Amsterdam-Z.

PIUS X
BOEKHANDEL
ANNEX KUNSTHANDEL
SCHOOLBOEKHANDEL
GEVESTIGD SINDS 1914
WETT. GED.

SNELLE LEVERING

VAN ALLE

STUDIEBOEKEN

UITSLUITEND

HET

GOEDE BOEK

*Het Betere genre
religieuze artikelen*

AMSTERDAM C — RAADHUISSTRAAT 35 — TEL. (020) 24 74 88 *
(2 LIJNEN)

